

หนาวไม่ได้ตั้งใจ

จะทำยังไงฉณไม่ตั้งใจหนาว

อาทิตย์ ตีมนวล
สำนักพิมพ์ภาสกรและวัฒนธรรม อ.ส.ท.

ความ เดิมตอนที่แล้ว คณะทัวร์ของเราลงรถบัสนั่งมาจากต้นทางคือ สถานีรถไฟนางายา มาเปลี่ยนรถบัสถัดอีกคันเพื่อต่อไปที่หมู่บ้านชิราคาวาโกะ (白川郷) เราขึ้นรถบัสนั่งเที่ยวต่อไปมารับท่ามกลางความหนาวเย็น ซึ่งมันจะไม่หนาวเท่านี้เลยถ้าไม่มีลมแรงๆ พัดมาปะทะเป็นระยะๆ ทางเดียวที่จะหลุดพ้นจากภัยหนาวนี้ไปได้คือ เข้าไปหลบในร้านขายสินค้าที่ระลึกและแปลว่าเราต้องออกจากคิวไปนั่นเอง...ใครจะไปทำอะไรแบบนั้นกันเล่า! ถ้ารถบัสมาพร้อมกันทีละ 20 คันนี่จะไม่ว่าเลย แต่มาทีละคันแถม 20-30 นาทีถึงจะไหลมาสักคันอีก ยิ่งไงก็ต้องสู้ระหว่างที่คุยกับจิตใต้สำนึกตัวเองอย่างออกกรสออกชาติอยู่ รถบัสนักกรรรมก็เข้าโค้งมาให้เห็นลิบๆ ตรงโน้นแล้วผู้คนที่กำลังยืนอยู่ในคิวก็เริ่มเหยียดตัวออกมาอย่างน่าตกใจ บ้างก็เริ่มต้น บ้างก็ทำท่าจะแสลง อึ้งไปเลยงวดนี้รถบัสมมาถึง 2 คัน น่าจะทำให้ทุกอย่าง คลี่คลายไปได้ แต่หลังจากที่คันแรกเต็ม ทางเราก็เริ่มไม่แน่ใจ วิกฤตใหม่ก็คือคณะทัวร์ของ

เราจะโดนหั่นไหมนะ (จากการที่รถเต็มอีกรอบนี้เป็นปัญหาที่ใหญ่กว่าการไม่ได้ขึ้นรถชะงะอีกแล้วเราก็ผ่านมาได้แบบหวุดหวิด พอขึ้นรถได้ ดวงจิตของทุกคนก็หลุดลอย เหลือไว้เพียงกายหยาบที่อ่อนแรงนอนคอพับคออ่อนไปตามๆ กัน

ถึงแม้ว่ารถบัสนายนี้ จะจอดแค่มู่ไม่กี่ป้าย เพราะปลายทางก็เป็นจุดเดียวกันคือหมู่บ้านชิราคาวาโกะ แต่พอจอดแต่ละทีผู้โดยสารก็ทยอยลงกันหนาตา หนาจนขนาดที่ว่าพอลงได้ 2 ป้ายก็แทบไม่เหลือใครอยู่บนรถแล้ว ไม่อยากไปเที่ยวหมู่บ้านมรดกโลกกันหรอกพวกเขา...ตอนนี้เหลือเรากับผู้โดยสารที่คิดว่าน่าจะเป็นนักท่องเที่ยวอีกไม่กี่คน เส้นทางที่รถบัสนับไปค่อยๆ ขึ้นเขาไปเรื่อยๆ วิวนอกหน้าต่างคือสวยเพลินตามากๆ อารมณ์คล้ายๆ กับเวลาที่นั่งรถขึ้นไปทางภาคเหนือของบ้านเรา อู๊ยย ฝนตกด้วยข้างนอกคงหนาวสะใจแน่นอน แต่เอ๊ะ มันไม่เหมือนฝนวะแก ฝนอะไรตก เป็นเกล็ด แขนงมองไปบนฟ้า เห็นเป็นหมอกขาว ไม่รู้ว่าหมอกอะไร ทั้งที่ไม่ใช่หน้าหนาว... (เพลง) จะบ้าเหอห นี้มันก็น้ำหนาวแหละ แต่มันแค่ต้นฤดู ลองหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเช็คอุณหภูมิประจำวันนี้ดู คุณพระคุณเจ้า! ศูนย์องศา!! บ้าน้ำมันจะศูนย์องศาได้ยังไง จังหวะ ที่เล็กลู่ๆ อยู่ก็น่ารีบปลุกคนอื่นๆ มาช่วยกัน

เป็นสักขีพยานไปพร้อมๆ กัน ศูนย์องศาจริงๆ ว่าจะไม่ได้ฝันไป รถบัสยังคงวิ่งไต่เขาขึ้นไปอย่างไม่ลดละ ตอนนี้ข้างนอกรถคือชาวโพลนไปหมดแล้ว เพราะ “หิมะ” ปกคลุมทั่วทั้งบริเวณ อยากรู้เหมือนกันนะว่าเวลาขับรถตอนหิมะตก นี่มันจะรู้สึกทุเลแบบฝนตกธรรมดาๆ ไหม แต่ที่คนขับก็ดูจะชิลล์ ก้าน บัดน้ำฝนก็ทำงานเต็มประสิทธิภาพ คอยปิดหิมะที่ปลิวมาเกาะเป็นจังหวะสม่ำเสมอทัศนวิสัยคือไม่ต้องพูดถึงเลย เป็นหมอกๆ ฝนๆ ถนนหนทางก็เปียกๆ ลำบากอย่างเห็นได้ชัดไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ขณะนี้สาระแนเรื่องชาวบ้านอยู่ก็นึกขึ้นได้ว่า แล้วตัวฉันล่ะพร้อมแค่ไหน ? ตอนนี้อุณหภูมิกายนอกลงไปที -4 องศาแล้ว เกิดมาไม่เคยเจอความหนาวระดับนี้เลยตื่นตื่นก็ตื่นเต้น กลัวตายก็กลัว เพราะอะไรนะเหรอ เพราะว่าเสื้อผ้าที่เตรียมมาไม่ได้กะว่าจะมาเจอความหนาวระดับหิมะตกแบบนี้ไม่มีแต่เสื้อกันหนาวบางๆ ที่ซื้อจากบ้านเราไป (แน่นอนว่ากันความหนาวระดับนี้ไม่ได้แน่ๆ) รองเท้าผ้าใบพื้นยาง กางเกงยีนส์ skinny และถุงมือบางๆ ราคาไม่แพงซึ่งกันความหนาวอะไรไม่ได้อีกเหมือนกัน เห็นไหมพร้อมสุดๆ... (น้องที่มาด้วยกันเห็นท่าไม่ดี ปกติก็ขี่หนาวอยู่แล้ว เลยระดมสรรพกำลังทั้งหมดที่ติดตัวมาประ-โคมใส่ร่างตัวเองจนตัวพองฟูเห็นแล้วก็ตลกดี)

จนแล้วจนรอด รถบัสก็พาเรามาถึงที่หมู่บ้านชิราคาวาโกะจนได้ ทันทีที่ย่ำเท้าลงบนพื้นหิมะก็รู้สึกได้ทันทีเลยว่า “อะ” พยากรณ์ได้เลยว่าจะซึมเข้ามาในรองเท้าในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า ณ ตอนนี้ฝนก็โปรยลงมาเป็นละอองๆ อย่างต่อเนื่อง พื้นก็เจิ่งนองไปด้วยน้ำที่ละลายจากหิมะ ที่สำคัญกว่านั้นคือลื่นมาก มากแบบถ้าเดินไม่ระวังก็คงลื่นล้มหัวฟาดพื้น นานที่นี้บอกได้เลยว่าเจ็บไม่เท่าอายุแน่นอน ไม่ทันขาดคำก็มีกรณีตัวอย่างเกิดขึ้นตรงหน้าซะเลย คุณที่เล่นลื่นล้มกันจ้าเข้าขาที่ฟ้าชะขนาดนั้น ลูกขึ้นมาทีคือเปียกไปหมด โรแมนติกก็โรแมนติกนะ แต่ตอนนี้กลัวมากกว่า...

หมู่บ้านนี้ดูสวยงามเกินกว่าที่ตั้งใจไว้ซะอีก เพราะตอนที่วางแผนกันนั้นไม่ได้นึกไปถึงว่าจะต้องมาเที่ยวหมู่บ้านนี้ตอนหิมะตก ซึ่งถ้าหิมะตกมันจะดีมาก ๆ มันจะเหมือนกับในรูปที่เรา

เคยเห็นเลย ตอนนี้ก็ยิ่งกว่าฝันไปแล้วละ เราเดินทัวร์ไปรอบๆ หมู่บ้านท่ามกลางฝน และหิมะที่โปรยปรายแอดท่าถ่ายรูปกันอย่างสนุกสนานแบบหนาวๆ นิ้วมือที่จะกดชัตเตอร์เริ่มแข็ง กดไม่ลงปากที่ว่าจะฉีกยิ้มกว้างๆ ก็เริ่มพูดไม่เป็นคำ นี่มันทรมานบันเทิงซัดๆ แต่มันยังไม่สาแก่ใจ ญี่ปุ่นก็ต้องคู่กับซอฟต์แวร์ครีม ไซค์รับ ร้านซอฟต์แวร์ครีมอยู่ตรงนั้น แล้วพวกคนไทยก็ดูตระเวนขึ้นมาอีก กะว่าจะเอาให้ล่าไล่แข่งกันไปเลยซะใหม่ ทีแรกเราก็ว่าจะไม่กินนะ แต่พอโดนรบเร้าว่ามันต้องลองจริงๆ อร่อยมาก ต่างๆ ก็เลยต้องกิน (มันก็อร่อยจริงๆ นั่นแหละ :P) ดูแผนที่แล้วนี่เรายังเดินวนเวียนๆ อยู่ในหมู่บ้านกันอยู่เลย แต่มันมีเส้นทางที่จะเดินออกไปทางภูเขาด้วยนะ และที่สำคัญยังไม่ได้ถ่ายรูปกับมัมมมหาชนเลยว่ะแต่มันอยู่ตรงไหนกันนะ

Small Tips

เอกลักษณ์อย่างเด่นชัดของหมู่บ้านชิราคาวาโกะก็คือบ้านทรงสามเหลี่ยมจริงๆ แล้วตัวบ้านก็ทรงปกติแหละ แต่สิ่งทำให้มันดูเป็นทรงสามเหลี่ยมคือ “หลังคา” สถาปัตยกรรมแนวนี้ภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า 合掌造 (กัซโซะคิ) ซึ่งคำว่า 合掌 นี้แปลว่าพนมมือ หรือการเอามือประกบกันเวลาที่สัการะอะไรบางอย่าง หลังคาแต่ละฝั่งจะลาดลงราว 60 องศา ทั้งนี้ก็เพื่อให้หิมะไหลลงสู่พื้นไปเลย ไม่กองทับถมจนหลังคาพังถล่มลงมา เพราะวัสดุที่ใช้มุงหลังคาที่เป็นวัสดุธรรมชาติทั้งสิ้น ต้องมีการเปลี่ยนใหม่เมื่อถึงเวลาอันสมควร เมื่อปีที่ผ่านมานี้หมู่บ้านนี้เกิดเหตุเพลิงไหม้ครั้งใหญ่ในรอบหลายปี เป็นชาวคริสต์โครมไปทั่วโลก เพราะเขาจริงๆ ก็เสียชีวิตถ้าหมู่บ้านมรดกโลกที่มีเอกลักษณ์ขนาดนี้จะต้องเสียหายไป แต่ก็ทำให้รู้ว่าหมู่บ้านนี้มีวิธีจัดการกับเหตุเพลิงไหม้ที่ล้ำ และพร้อมกว่าที่เราคิด เมื่อเกิดเหตุ หลังคาของบ้านหลังเล็กๆ ในบริเวณนั้นจะเปิดระบบปืนฉีดน้ำออกมาจัดการกับไฟที่กำลังไหม้กระหน่ำ ถ้านี้ภาพไม่ออกให้นึกภาพแบบในการ์ตูนเลย นำทิ้งสุดๆ ทิ้งซ้ำทิ้งซ้อนทิ้งซ้อนเงื่อนไปอีก